

МОЛОДИЙ КОМКОМ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання X

№ 109 (1121).

ЧЕТВЕР

11 ВЕРЕСНЯ

1969 р.

Ціна 2 коп.

На вірність партії юнь присягає

СЕВАСТОПОЛЬ. 8 вересня в місті-герої спущено прапор Другого республіканського зльоту переможців Всесоюзного походу «Дорогами слави батьків», присвяченого 100-річчю з дня народження В. І. Леніна і 50-річчю комсомолу України.

Протягом п'яти днів молоді донецькі шахтарі і закарпатські виноградарі, сумські машинобудівники і кіровоградські хлібороби, харківські студенти і кримські школярі — посланці всіх областей республіки рапортували про результати походу по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу.

На севастопольській землі, кожна п'ядь якої полила кров'ю кращих синів і дочок нашого народу, юні слідопити серцем торкнулися героїчної історії чорноморської твердині. З трепетним хвилюванням ступили вони на Малахів курган, на легендарну Сапун-гору, низько схилили голови перед пам'яттю радянським і солдатів і матросів Приморської і 51-ї армій, з'єднань Чорноморського флоту, які віддали життя за визволення сонячного Криму від фашистів.

Команди областей змагалися з військово-туристського багатоборства, взяли участь у республіканському конкурсі на звання кращого молодого вчителя, а також у конкурсі строювої пісні. Зліт завершився в Севастополі біля пам'ятника В. І. Леніну, великим мітингом-маніфестацією.

Сюди разом з червоними слідопитими прийшли сотні молодих севастопольців. Бадьорі ритми маршів змінювали мелодії революційних та комсомольських пісень. Попереду колон — почесні гості: ветерани ленінської партії і комсомолу, герої громадянської і Великої Вітчизняної воєни, знатні люди міста й села, делегати міст-героїв, Ульяновська, Білорусії.

До пам'ятника вирушають (Закінчення на 3-й стор.)

● Рапорт — у квітні 1970-го

ЗАПАЛУ НЕ ПОЗИЧАТИ

З великою радістю зустріла молодь нашого заводу повідомлення про те, що ЦК КПРС, Президія Верховної Ради СРСР, Рада Міністрів СРСР і ВЦРПС визначили порядок підведення підсумків перед ювілейного ленінського змагання і нагородження переможців.

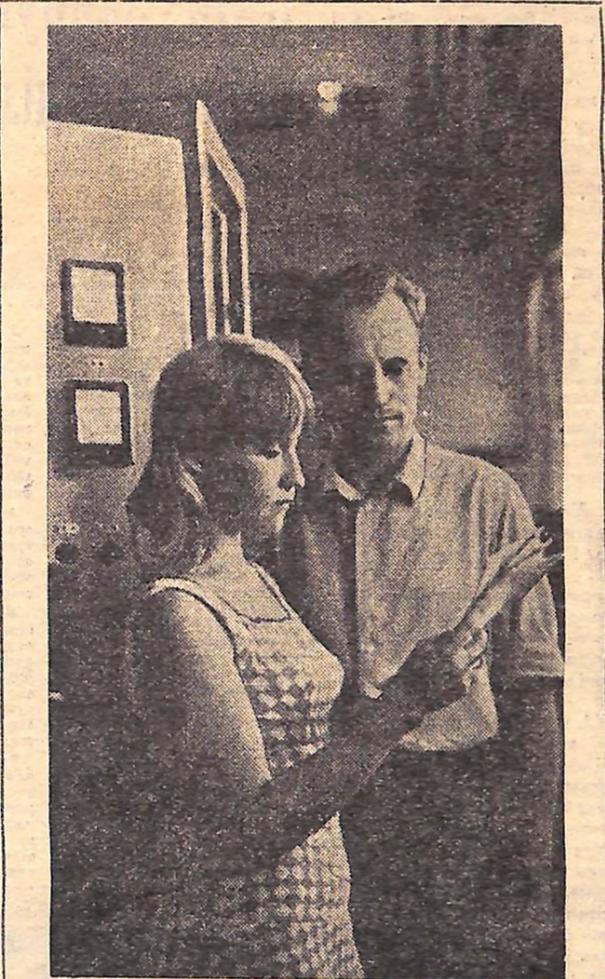
Колектив Агрегатного бере активну участь у змаганні за гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Це змагання очолюють комуністи. Але й молодим запалу не позичати. Десять комсомольсько-молодіжних бригад боряться за право називатися кращою в день Ленінського ювілею.

Щоб яскравіше променів вогник цього змагання, ми щомісячно підводимо його підсумки, визначаємо переможців на етапах. Добрих показників добилає комсомольсько-молодіжна бригада токарів № 2, де групкомсоргом Люба Дяченко. Цей колектив нагороджений в День 50-річчя комсомолу України вимілом ЦК ЛКСМУ і занесений в Книгу пошани комсомолі республіки. Слава цілком заслужена. Члени бригади виконують норми на 130—140 процентів, зекономили різальних інструментів на 1400 і кольорових металів на 2000 карбованців, задають тон в комсомольській дворічці по культурі й естетичній виробництва.

Передовики праці користуються у нас загальною повагою. Їх прізвища ми називаємо на зборах, у стінгазетах, по заводському радіомовленню. Їх портрети можна побачити на заводській, цехових дошках пошани.

За всім місяців план по реалізації наш завод виконав на 101,8 процента, по випуску товарної продукції — на 103,5, а по продуктивності праці — на 103,4 процента. Кожний молодий робітник успішно несе Ленінську ударну вахту. Встановлення Ленінської Ювілейної Почесної грамоти і Ювілейної медалі сприятиме ще ширшому розгортанню соціалістичного змагання на честь ювілею Ізліча.

Володимир ТЕРЕЩЕНКО,
секретар комітету комсомолу Агрегатного заводу.
м. Кіровоград.

На цьому знімку — Леонід Шишковський і його дружина Алла, робітники Олександрійського електромеханічного заводу. Це він, Леонід, монтував комплект обладнання регулятора подачі електричного долата, яке здобуло найвищу оцінку на виставці «Автоматика-69».

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПАРТІЙНУ РОБОТУ НА РІВЕНЬ СУЧАСНИХ ВИМОГ

9 вересня, в Сесійному залі Верховної Ради Української РСР відкрився Республіканська нарада-семинар завідуючих організаційними відділами міських і районних КП України.

В нараді-семинарі беруть участь також секретарі і завідуючі відділами організаційно-партійної роботи обкомів партії, відповідальні працівники ЦК КП України, Президія Верховної Ради УРСР, Ради Міністрів УРСР, Укрпрофради, ЦК ЛКСМУ, Комітету народного контролю УРСР, Інституту історії партії ЦК КП України — філіалу Інституту марксизму-ленінізму при ЦК КПРС, Вищої партійної школи при ЦК КП України, редакції республіканських газет і журналів.

Учасники наради шанували хвилюючі моменти пам'яті видатного діяча міжнародного комуністичного, робітничого і національно-визвольного руху. Голови Центрального Комітету Партії трудящих В'єтнаму, Президента Демократичної Республіки В'єтнам, великого друга Радян-

ського Союзу товариша Хо Ші Міна. З доповіддю «Про стан і заходи по дальшому удосконаленню організаційно-партійної роботи, піднесенню беззадіяності партійних організацій республіки» виступив член Політбюро, секретар ЦК КП України І. К. Лутак.

На нараді-семинарі вступили з промовою перший заступник завідуючого відділом організаційно-партійної роботи ЦК КПРС М. О. Петровіч.

В обговоренні доповідей взяли участь секретар Донецького обкому КП України П. О. Пономарьов, завідуючий організаційним відділом Луганського міського обкому КП України Луганської області О. М. Єфременко, завідуюча організаційним відділом Татарбунарського райкому КП України Одеської області К. М. Субота, завідуючий відділом організаційно-партійної роботи Дніпропетровського обкому КП України Ф. Я. Біляков, перший секретар Жовтисового райкому КП України м. Києва І. А. Палатний, завідуючий

організаційним відділом Московського райкому КП України м. Харкова С. М. Тимохін, завідуючий відділом організаційно-партійної роботи Львівського обкому КП України П. П. Панченко, завідуюча організаційним відділом Державнянського райкому КП України Жельницької області Г. Л. Януковська, завідуючий організаційним відділом Макіївського міського обкому КП України Донецької області О. І. Колонов, завідуюча організаційним відділом Олександрійського міського обкому КП України Кіровоградської області О. В. Бондаренко.

У роботі наради-семинару беруть участь товариші В. І. Дрозденко, О. А. Титаренко, І. С. Грушецький, завідуючий сектором партійної інформації Відділу організаційно-партійної роботи ЦК КПРС О. О. Беляков.

Нарада-семинар продовжує роботу, (РАТАУ).

НА НИЖНЬОМУ гіллі каштанів листя відкрилося позолотою. Це вже — осінь. З бурякового поля чути мирне торохтіння трактора і жіночі голоси, що переплелися в задушевної пісні. Милуючись на ходу барвами осені, поспішаю повз садки на молочно-товарну ферму першої бригади. Потрібно сьогодні погостити з групкомсоргом Вірою Бохан про наступаючий новий навчальний рік в мережі комсомольської політосвіти.

Ось і ферма — кілька довгих білих споруд, вкритих шифером, з'єднаних між собою галереями. Все це чимось нагадує своєрідну фабрику. Втім, не тільки зовні. Заходжу в приміщення і бачу, як рухається стрічка гноєтранспортера, якого приводить в рух невеликий електромеханізм. Йде прибирання стійла. А в потрібний час механізми

пішла в кімнату відпочинку. Слова Віри колось могли здатися трохи дивними. Доярки швидко втомлювалися від важкої праці і чули зніскову тоді було? Механізація ж внесла рішучу зміну в робочий розпорядок. Не кажучи про те, що штат тваринників скоротився на 18 чоловік. Якщо на догляд однієї корови в 1965 році треба було витратити 618 годин, то в цьому році лише 262 години. Робочий день скоротився з 14 до 8 годин. Доярки працюють в дві зміни. Але механізація принесла не лише полегшення в праці. Значно підвищився заробіток доярок. Кожна з них має в тиждень один вихідний, і раз в рік — відпустку. А оце зовсім недавно повернулася з будинку відпочинку доярка Марія Сичук. Треба буде розпитати про враження...

В Ленінській кімнаті за тишиною і гарно. Тут до послуг діачка бібліотека, радіо, телевизор, гардероб, диван і дзеркало... Підходжу до стелі. Вже підведені підсумки змагання за останню декаду. Серед передовиків бачу імена комсомолок Віри Бохан, Тамари Ферліков-

БО ВСІ — МАЙСТРИ

- НАЙШИРШІ КРОКИ — В МОЛОДИХ
- ТРАНСПОРТЕР ВМИКАЄ ДОЯРКА
- ПІСНЯ ДЛЯ СЕБЕ
- ЗАЧІСКА, ЗРОБЛЕНА НА ФЕРМІ

роздадуть коровам корми. Автоматизована подача води...

Широка механізація виробничих процесів на фермах нашого колгоспу була запроваджена не так давно — в 1966 році. «Вторгнення» техніки з радістю вітали всі тваринники, оскільки воно кляло край нелегкій фізичній праці. Однак, коли справа дійшла до встановлення доїльних апаратів, настрій доярок змінилися.

«Нічого з того не вийде», — говорили вони, коли мова заходила про механічне доїння корів. Зрозуміло, що над жінками, які все життя знали лише дібницю та віла, тяжіла сила звички. Але головна причина недовіри, з якою доярки поставились до запровадження доїльних апаратів, полягала в невмінні користуватися ними, в незнанні техніки.

Правління колгоспу вирішило послати доярок на курси майстрів машинного доїння. Літні і середнього віку жінки з різних причин відмовлялись. Тоді комітет комсомолу артілі звернувся з закликом до дівчат йти вчитися на ці курси. Наш ключ знайшов широкий відгук. Закінчивши курси, повернувшись з посвідченням майстрів машинного доїння Віра Бохан, Марія Сичук, Іра Хирса та інші. Всього було 30 дівчат і молодих жінок. Саме тоді на фермі прийшло багато молоді...

...Майнула знайома постанова. — Добридень, Віро! — Здрастуй, Майя! Я зараз...

Через хвилину Віра Бохан вже поруч, простягає гарячу, міцну руку. Я глибоко поважаю цю чудову дівчину. Вона користується великим авторитетом. Її обрано депутатом Дмитрівської сільської Ради, членом жіночої ради артілі. Віра встигає скрізь: і в школі вчиться вечірній, і в самодіяльності бере участь...

— Ти відносно культурного прийшла поговорити? — запитує мене, — І про це теж, — кажу.

— Однак спершу треба про комсомольське навчання...

Коли ми вийшли в діловий розмові, в якому гуртку навчатимуться комсомолки ферми, в якому приміщенні і які дні, обговорили інші невіддані питання, Віра запропонувала:

— Скоро в нас перерва. Заходь у кімнату відпочинку, дівчата нові зачіски робитимуть, Кивнувши в знак згоди, я

сілької, Марії Литвиненко, Марії Базалевич, Олени Хміль, Беручи участь у всесоюзному Ленінському заліку, дівчата вирішили на честь 100-річчя з дня народження Ізліча надіти від кожної корови по 2700 кілограмів молока. Нині вже є біля 1.800 кілограмів.

Взагалі, дівчата на фермі ділові. Вони беруть активну участь у всіх справах, які проводить комсомольська організація колгоспу. Були в туристській поїздці в Каневі, кидили по партійних стежках у Чорному лісі разом з Героєм Соціалістичної Праці Ф. Я. Косянчуком. Організували у себе хор доярок з тридцяти чоловік, часто виступають на сцені сільського Будинку культури.

Комітет комсомолу, враховуючи сприятливі умови, які створила механізація, по-новому розгорнув роботу серед молодих тваринників. Дбаємо про їх культурне дозвілля, про навчання. Оце заслуговували члена комітету доярку Любов Олефірову про культурно-масову роботу на фермі, допомогли дівчатам, рекомендували Василю Синьогуба художнім керівником хору доярок.

Ми дбаємо, щоб юні тваринники навчалися або в мережі комсомольської політосвіти, або в вечірній школі. Було ж якось навести, що тракторист ферми комсомольця Василь Шевченко став погано відвідувати вечірню школу (в 9-му класі він). З'ясувалося, що ввечері Василь був зайнятий на роботі. Комітет комсомолу звернувся до секретаря парторганізації В. І. Саленка з проханням допомогти нам. Васяня в дні занять звільняв від вечірніх робіт. Він успішно закінчив дев'ятий клас, а зараз ходить в десятий...

...За вікнами задзвенів дівочий сміх. Це йдуть з тваринницького містечка мої дівчата, найкращі в усьому селі. Розповів їм про встановлення Ленінської Ювілейної Почесної грамоти і Ювілейної медалі, а потім... Що ж, самий не завадить зробити гарну зачіску. Нам, дівчатам, принада, як мрія, потрібна...

— Скоро в нас перерва. Заходь у кімнату відпочинку, дівчата нові зачіски робитимуть, Кивнувши в знак згоди, я

М. РЯБЧЕНКО,
секретар комсомольської організації колгоспу «Правда» Знамянського району.

З НОВУ — спуска. Скоріше додому, під асоєсиаційний душ.
 Ви помітили, як у мене легко зірвалося це слово: «додому»? А тим часом у мене поки що своєї квартири у Кіровограді немає. У гуртожитку я. Але «гуртожиток» звучить якось... сукуватю, чи що. Називати його своїм домом приємніше. Тим більше, що він заслуговує на це.
 Двері мого дому широко розчинені. Біля входу виділилося скляна вивіска із срібними буквами: «Гуртожиток № 3 тресту «Кіровоградськбуд». Вес-

— Отаке! Стометрівку з бар'єрами додаєш?
 Це Микола Іванович Ляшенко. Як завжди, підсипав у свої слова іронію. Така вже у нього звичка — пересипати мову жартами. Але коли йдеться до серйозного, Микола Іванович жартувати не любить. Був такий прикрий випадок, 18-річний робітник будівельного управління № 1 Олександр Шиян з'явився у гуртожиток наїданий, і потрапив на очі Миколи Івановича. Розмова була не з приємних. Спочатку віч-на-віч у кабінеті, а потім на

ремогли в змаганнях з шахів, Леонід Ткаченко, Микола Перкін, — найсильніші шахісти. Спорт у нас в пошані. 27 розрядників маємо!
 Мняю хол і чую з кухні смачний запах смаженої картоплі. Хто ж це так гарно куховарить? О, та це Віталій Калиновський! Досі я знав його як хорошого художника, а виходить, він і кулінар неабиякий. Між іншим, стіншкі наш, сатирична газета «Крокодил» — ним оформляється. Якось електрентраторник Валерій Юзекаєв, слюсар трубоукладальник

ному управлінню № 411 електриками, а навчаються на вечірньому відділенні Інституту сільськогосподарського машинобудування. Якось до них приїздила мати з Олександрівського району, подивитися, чи добре їм тут, чи не забували її хлопці навчання. Переконалася, що порядок повний. Задоволею поїхала, і до інших приїжджають родичі. А інколи нас навідують керівники тих організацій, де працюють наші хлопці, — будівельних управлінь № 1 і № 411, пересувальних механізованих колон № 3 і № 5, автобаз, заводу залізобетонних виробів. Цікаяться побутом, поведінкою своїх підлеглих. А що про них можна сказати? Одні: добрі хлопці. Скажімо, муляр Михайло Печніп, тесляр Микола Перкін, столяр Олександр Задіпринний, слюсар-трубоукладальник Ярослав Андарейко, сантехнік Іван Лук'яненко, електрик Олег Степанов та багато інших юнаків не тільки передовики виробництва, а й активні помічники ради гуртожитку в проведенні різних цікавих заходів. Коротше кажучи, кожен знає, що гуртожиток — це його рідний дім, який треба любити і берегти.

ЗВІРКУ ЗАКІНЧЕНО

Проведенням річної звірки членів ВЛКСМ на заводі «Червона зірка» закінчилась підготовка до звітно-виборчих зборів у комсомольській організації цехів і відділів.
 На нараді, яку він секретар комітету комсомолу заводу Петро Коверга, крім цього питання, комсомольці вели розмову про структуру комсомольських організацій цехів і відділів заводу.
 Учасники наради з задоволенням відзначили успішне завершення і етапу Ленінського залуку в комсомольських групах третього і четвертого механоскладальних цехів.

ПІСЛЯ ВІДВІДИН «МОЛОДОЇ ГВАРДІЇ»

Питання про участь шкільних комсомольських організацій у підготовці до 100-річчя з дня народження В. І. Леніна було провідним на семінарі комсомольських ватажків у Гайвороні. Присутні також обговорили проблему поліпшення політосвітньої роботи в школах району.

Наталя Владович — учасник республіканського збору секретарів шкільних комсомольських організацій, який проводиться в республіканському піонерському таборі «Молода гвардія», розповіла про роботу збору, поділилася досвідом, переїнятим від комсомольських активістів.

НАРОДЖЕННЯ ТЕПЛА

ГУРТОЖИТОК — РІДНИЙ ДІМ

тніюль стрічає прохолодою.
 Тобі лист, Сергію!
 Чергова Катерина Петрівна Синеок подає мені конверта із знайомим почерком друга... Як не подякувати Катерині Петрівні. Отака вона завжди: якщо не сюріризує якісь, то тепле слово приготує.

Перш ніж піднятися на свій поверх, забігло в душу, пробую рукою сигню поверхню титана. Так і є! Кубошиця Фея Романівна Марушечин і сьогодні добре нахочегарила. А це — саме те, що треба мулярам чи, скажімо, водіям — щоб змити з себе денну втому. Через кілька хвилин, прихвилюючи руминки, знову заходжу сюди. Густі прозорі струмені спадають на голову, плечі, груди. Насолода — словами не перекажеш. Хоча, стрибаючи, у Маяковського в такий вірш: робітник одержав квартиру і поощється у ванні. Сильно там сказано про оцю зничайніську воду. Маяковський... Треба буде заглянути в його книжки. Добре, що бібліотеки близько: одна майже напроти дому, друга — на Комуністичному проспекті.

Після душевної одразу відчув приливу бадьорості. І ніби легший став — не йду, а біжу по східцях наверх.

засіданні ради гуртожитку, в присутності представника профспілкової організації будівельного управління. Зрозумів Олександр, що непотрібною справою почав закопаватися.

МИКОЛА ІВАНОВИЧ — командант гуртожитку. Вимогливий, дбайливий. Про таку людину звичайно кажуть, що вона на місці. Слово «командант» взято з військового лексикону. Тож ми і вихованець Павла Петровича Сафронова теж іноді по-військовому величаємо: командир. Павло Петрович війну розпочав у червні 1941 року під Брестом. Був командиром у Дніпровській флотилії, а потім — у партизанів. Так що командиром ми його називаємо не без підстави. Микола Іванович і Павло Петрович часто заходять у кімнату — глянути господарським оком на порядок, пошкаритися, як йдуть справи. Ось і зараз я їх зустрів разом.

У коридорі, в невеличкому холі, йде тепісна баталія. Тут завжди юрмляється хлопці. В кінці літа відбулася першість гуртожитку з настільного теніса, присвячена Дню будівельника. Анатолій Перевозний, Георгій Гололобов, Валентин Яровий зайняли призові місця. Одержали грамоти і призи. Та хіба-тільки вони? Віктор Орел, Роман Мацков, Дмитро Вітоптов пе-

Андрій Гордієнко і шофер Микола Підпирогора завели такі зачіски, аж дивилися незручно було. Іх і «протягнули» в «Крокодил!». Влучні були карикатури. Утяти хлопці волосся — одразу ж кращими стали.

ОВЕЧЕРЯВШИ нашиваюкоруч у буфеті (він працює принаймні й увечері), йду в Ленінську кімнату. У вільний час тут завжди людно. Засідання ради гуртожитку, лекції, зустрічі з ветеранами комсомолу, учасниками війни, сеанси одночасної гри з шахів і шашок — все це ми проводимо в Ленінській кімнаті. Ну і, звичайно, тут дивимось по телевізору концерти, футбольні зустрічі, фільми. Ось і зараз, хвилюючи через дні, почепує цікавий кінофільм. Хотів спробував послити звук, але його сплинали:

— Тихіше, за сіною урою йде...
 А там — кабінет П. П. Сафронова. Вечорами він перетворюється у класичну кімнату: в паному гуртожитку відкрото 9-й клас вечірньої школи. Школа — вдома. Здорово, правда? А всього у нас навчається 116 мешканців гуртожитку з трьохсот — хто в школі, хто в спеціальних середніх і вищих учбових закладах. Ось брати Сашко і Василь Романенки, наприклад. Працюють вони в будівель-

Нещодавно прийшла радісна звістка: ми зайняли друге місце в республіканському огляді-конкурсі на кращий гуртожиток, який проводиться на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Наш гуртожиток одержав грошову премію і грамоту колегій Міністерства сільського будівництва Української РСР, президії Українського республіканського комітету профспілки робітників будівництва та промисловості будівельних матеріалів. Сьогодні — ми другі! А завтра? Можливо, будемо першими...
 Закінчився фільм. Ми виходимо надвір. Мерехтять високо в небі зорі. Яскраво світає вікна — вікна рідного дому. Проходять деякий час, і вони одне за другим гаснуть. Лягають хлопці спочивати, щоб з першими променями сонця знову взятися до праці.

Сергій ШУТКО, столяр, член ради гуртожитку № 3 тресту «Кіровоградськбуд».

П'ятирічка руками МОЛОДИХ

ЧАБАН, ІЗДОВИЙ, ХЛІБОРОБ...

З НАЙОМТЕСЬ: Віктор Драч. Тридцять років. Один з кращих механізаторів колгоспу імені Петровського. Той самий, тодішній голова колгоспу сказав: «Трактористом ти не будеш...»

А трапилося це так. Закінчивши сім класів, Віктор пішов на віцеферму. Був помічником старшого чабана. Чабаном працювала його мати. Роки повоєнні, нелегкі, тож і довелось хлопцеві розділити з матір'ю тягар утримання сім'ї. 430 трудоднів виробив Віктор за перший рік.
 Ціле літо хлопець проводив з отарою на випасі. Йому подобалось польове безмежжя і передвільн жайворонкової пісні.
 Та якось він заявив матері: «Не піду більше до овець — і все!». Хлопчачий характер узав своє. Вікторові омолотки працювали іздовими. І це все-таки щось значить. Тобі — лише п'ятинацять років. А ти вранці приходиш на господарство, неабало кидаси на віз кіньську збрую, йдеш на конюшню за своїми буланями і запрягаєш їх у віз.
 Мати умовляла Віктора залишитися на віцефермі, та ж ні! — пішов іздовим. Росту хлопець був невисокого, і чимало клопоту мав, коли запрягав коней, хотів накинати нашийник. Коні були порвані і ціляк не хотіли пригинати голів. Та, зрештою, скорилися вомому господареві.

Весною Віктор возив зерно до сівалок, влітку — теж зерно, але вже від комбайнів на тік. Тут і підмітили старанного хлопця механізатори та й забрали у тракторну бригаду. Теж іздовим.

Робота у нього була нескладна: возив трактористів у сусіднє село Володимирівку, в МТС імені Горького, де вони ремонтували свої машини. По дорозі все частіше прислухався до їхніх розмов. А як тільки приїздив і трактористи йшли в майстерні, Віктор послішав до дошки оголошень. Якою ж була його радість, коли одного разу прочитав там повідомлення про набір на курси трактористів.

Пішов до контори, але голова колгоспу відмовився дати йому довідку. А без неї на курси не брали. Та механізатори, які вже полюбили хлопця, не залишили його в білі. Один з них, Микола Антонович Костенко, взяв Віктора за руку і повів до директора МТС. І Віктор став курсантом.

З ТИХ ПІР промайнуло чимало днів і років. За цей час Віктор Драч закінчив курси, потім — Новгородківське училище механізації сільського господарства став добрим механізатором. Він часом згадує оті недоброчливі слова і нашийники, яких не міг накинати на буланях. Тепер Віктор Драч не той. Видіс, змузнів. Надійно загнуждав не лише буланями, а й сталевому коня.

Одинадцять років він виводить свого трактора в поле і залишає на ньому свій автограф пилів. Роботи за ці роки перероблено багато, та вона не стала перепону на його шляху до вдосконалення і знань. Навпаки. З кожним роком збагачувався досвід. Багато хористого взяв Віктор у бригадира тракторної бригади Івана Євтихонича Байварові. Це він сидів коло агрегату цілими днями, поки не навчав молодого механізатора сіяти кукурузу квадратно-лінійним способом. З ін-

шими досвідченими механізаторами. Олександр Севрюком і Петром Бєвєським, Віктор Драч учився виробувати цукрові буряки.

А тепер він сам очолює механізовану ланку по вирощуванню цієї цінної технічної культури. Його ланка доглядає цукрові буряки на площі 95 гектарів. Все літо його площа була у відмінному стані: Віктор з напарником Олександром Севрюком вчасно обсіялись, обробили і підживили рослини. Тепер починають збирання, очікують, що кожний гектар видасть не менше, як по 300 центнерів.

Комбайнером Віктор став п'ять років тому. Саме перед початком збирання буряків захопив господар машини. Віктор за кілька днів вичив комбайн, і відмінно впорався з роботою. Саме тоді він зібрав за сезон 80 гектарів буряків. І це за тієї умови, що комбайн був старий і працював останній сезон перед списанням. За добрі показники і високоякісну роботу райком ЛКСМУ нагородив комсомольця Віктора Драча Почесною грамотою та іменним годинником.

А ще через рік Віктор став членом партії. Комуністи артілі радо прийняли його в свою сім'ю. І в них були для цього підстави.
 — Невтомний у праці, наполегливий у пізнанні нового і впровадженні його у виробництво, активний у громадській роботі, — так відгукуються про нього голова колгоспу Леонід Павлович Коваленко.

ОСЬ ЛИШЕ КІЛЬКА ШТРИХІВ до його характеристики, як сільського раціоналізатора. Нинішньої весни дощі сильно розмили ґрунт у полі. Було неможливо сіяти. Звичайні кутові пристрої не допомагали. Віктор довго придумлявся до їх роботи. Увечері вдома щось креслив. І на ранок визріло рішення. Просте і раціональне. Запропонував у тих же пристроях приварити широкую поперечну рейку. Після цього площа дуже добре вирівнювалась і можна було вести якісну сіяву. Про це дізнались у сусідньому колгоспі. Приїхали, подивились і зробили в себе, як у Драча.

Віктор постійно передплачує журнал «Сільський механізатор». «Для мене це — неощіненні скарбниці», — каже він. — Гадаю, що кожний механізатор повинен читати його і користуватися добрими порадами».

В користі цих порад Віктор переконався на власному досвіді. Якось освоювали нову жатку на колосній зерновці. А вона залишала «стонни». Так механізатори називають рядки нескосених стебел, що залишаються після жатки. «Коли йдеш дорогою і дивишся на них, соромно стає», — каже Віктор. — Та й зерно протрачується».

До пізньої ночі гортав підшавки журналу і знайшов вихід зі становища. Наступного дня до жатки приробили пристрій, як раділось у журналі, і все стало гаразд.

Таких випадків було багато. А ще велику роботу Віктор Драч виконує як член правління, агітатор, член редколегії колгоспної газети «Хлібороб», депутат Володимирівської сільської Ради.
 І все ж основне для нього — механізаторська робота. Він дбає про раціональне використання машин, подовження строку їх роботи.
 Отак, у праці, в щоденних клопотах, в небайдужості і невтомності прийшла до людини хліборобська зрілість.
Л. НАРОДОВИЙ.

ТВІЙ РОВЕСНИК ЗА РУБЕЖЕМ

„Ми звинувачуємо наше суспільство“

В одному з останніх номерів журналу «Форчун» опубліковані погляди і думки американських студентів, висловлені в 200 інтерв'ю, які зібрана по всій країні одна з науково-дослідницьких організацій, Узагальнюючи ці інтерв'ю, заступник редактора журналу Г. Виржинський представив їх у вигляді так званої декларації, в котрій, не у всьому послідовно, але досить аргументовано, піддається критичній сучасне капіталістичне суспільство. Ми публікуємо зі скороченнями цю «декларацію».

Конкуренція перетворилася в соціальну хворобу. Вона принизила людські цінності. Ми загромаджуємо наше життя дрібничками, які нам не потрібні, ми витрачаємо наші таланти і гроші на нові види зубної пасти, але за десять останніх років ми побудували лише сім медичних шкіл, тоді як нам потрібно в крайньому разі ще сто.

Але, найбільше всього ми витрачаємо у пошній галузі. Військовий бюджет на цей рік, без витрат на В'єтнам, досягає 31 мільярдів доларів. Це на два мільярди доларів перевищує витрати федерального Уряду на охорону здоров'я, працю і добробут, а тринадцять разів — витрати на освіту і в тридцять шість разів — витрати на житлове будівництво і місцевий розвиток.

Влада великого бізнесу наклали свій відбиток на інститут, далекий від сфери його безпосередньої діяльності. Університети контролюються олігархами або членами правління і перетворилися у фабрики, продукція яких — людина, вихована етикою бізнесу, сформована, озброєна всім необхідним, щоб зайняти своє місце в корпоративній системі.

Видолячи з усього цього, дехто з нас вважає, що вся ця суспільна система повинна бути замінена зовсім новою. Існуючі структури надзвичайно прогнили, щоб їх можна було випирити.

Чого ми хочемо? Ми хочемо таке суспільство, яке допомагає людям виражати самих себе, суспільство, в якому найбільш частині населення не доводиться боротися за існування, в той час, як другий частині доводиться турбуватися лише про те, що робити зі своїми грошима.

Куди б ми не звертали свої погляди, ми всюди зустрічаємо...парадокси. Будучи найбагатшою країною світу, Америка дозволяє значній частині населення жити в злиднях. Нація, основана на перекопанні, що всі люди створені

рівними, постійно відкидає назади громадянських прав та економічних можливостей для своїх чорних громадян. Нація, народжена революцією, використовує зараз свою величезну потужність для придушення народу, що повстав за всім іншим Милд від її беріг.

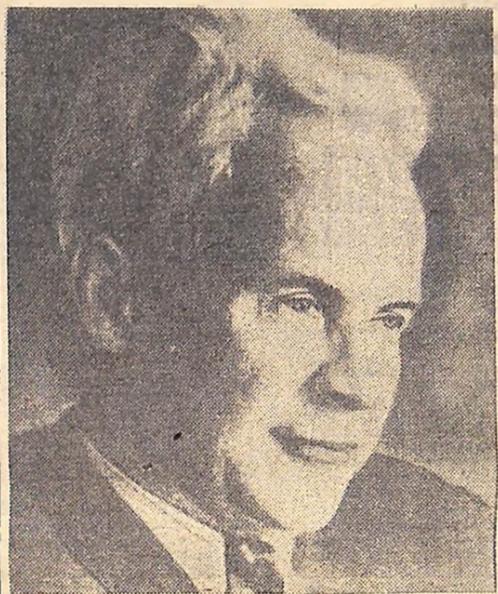

Сталовице у Північній Ірландії залишається напруженим. На фото: англійські солдати на вулицях Белфаста.

Переклад
Л. СЕМЕНОВА.

На вірність партії юнь присягає

ДО 75-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ О. П. ДОВЖЕНКА

ДОВЖЕНКО ВІКОВИЙ

«Невтомлюю думки, всебічним обдарованим своєю натурою Довженко пагадує мені людей епохи Відродження», — говорить про нього Олександр Гончар; «Український да Вінчі» називає його Анатолій Малишко; «Гомером ХХ століття» іменує його афінська газета «Авгі»... Достойним паралелем для цього виявляються найкращі митці найбільших мистецьких епох. І не тому, що до числа таких епох він підписав свою, соціалістичну епоху, піддавши їй усі мислі свого художнього мислення.

йшов шлях від артиста до режисера і сценариста, в кіно він вигострив зір партійного митця, партійного письменника. «Майстер свого обличчя, Майстер свого жанру. Майстер своєї індивідуальності. І разом з тим майстер наш. Свій, загальний, Людина, що створила нове в галузі кіно» — так писав про Довженка С. Євзеништейн. У золотому фонді світової фільмотеки стоять багато його фільмів — «Арсенал» (1928), «Земля» (1930), «Шорс» (1939), «Мічурін» (1948). Маловідомого як письменника до війни, у воєнні роки його вже знають

кошах. Окрім чуття слова, звуку, він володів величезною гостротою соціальним чуттям, відчуттям Людими.

Він поєднував у собі прямоту селянина і такт дипломата, мудрість філософа і жвавість артиста, спостережливість художника й ерудованість енциклопедиста, зрілість майстра і зацікавленість дитини. «Особисте життя мове має зміст постільки, поскільки воно спрямоване на служіння народу», — говорив Олександр Петрович. І син хлібороба, який, прагнучи вчитися, змушений був зупинити свій вибір «у погоні за стипендією, тобто за можливістю вчитися» у Глухівському учительському Інституті, що «виховував добродушних, політично незалежних учителів», скоро потрапляє на дипломатичну роботу в посольстві Радянської України у Варшаві та в консульстві УРСР у Німеччині, потім береться за пензель художника, а далі і до кінової життя — кінематографія, найдемократичніше мистецтво. У кінематографії він про-

як автора оповідань, нарисів, публіцистичних статей. Є у М. Т. Рильського поезія тих гірських часів, яка характеризує Довженка і як полум'яного патріота, і як пристрасного публіциста, і як художника, чия слово доходить до глибини людського еста. Ось рядки з «Олександрові Довженку дружнього послання»:

...Стривоженим, без краю ширим словом
Казали Ви, що маєм принести
Ми заповідь людської доброти
Туди, де ворог намагався розбити
Люднопонавдницькі зайти.
Що пильний погляд і тверда рука
Ітнуть в парі у більшовника
З проникливістю, з розумінням ліній
Усіх складних, якими йти людий
Доводилося в кромешній темоті,
Що над усе ми маємо в житті
Гарячу кров і творчість шанувати.
Тепер, коли святу грозу гарматні
Несуть на захід і земля стріча
Достойну смерть убитий й руїнача, —
Ви, що аливали «Нічю перед боем»
Ослабили — мій, стократну мій —
героям,
Прийміть од мене прості ці слова.
Вона жива, Довженку, і жива
Зостанеться, допоки сонця-світу,
Україна наша!

Свою творчістю Довженко не вичерпав себе як митця і як мислителя. Ще й зараз на екранах з'являються фільми, зняті за його творами. А про «уроки Довженка» йдеться не тільки в статті Л. Навиченка, яка так і називається — «Естетичні уроки Довженка». Ще раніше заговорили про його естетику. «Ми не схилили канонізувати стиль Довженка», — говорить О. Гончар на III з'їзді письменників СРСР, — всі його художні прийоми, але для нас творчість Довженка, його лебедина пісня «Поєма про море», як і інші шедеври, є чудовим прикладом того, як треба створювати велике мистецтво, як треба розробляти тему сучасності і як по-справжньому вичити життя».

Про героїв Довженка А. Малишко говорив: «Мислитель, звичайний хлібороб». Ось вона, справді доженківська паралель; такий високоуманний погляд на звичайного трударя, народжений нашою дійсністю, викристалізований у творчості О. П. Довженка (1894—1956), живе і шириться в нашій дні. Тому-то й можемо в день 75-річчя великого народного митця сказати словами поета:

...Сьогодні дух його живий,
То йде Сашко з своїм привітом,
То йде Петрович голим літом,
То йде Довженко віковий!

М. КОДАК.

м. Кіровоград.

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

ють перший секретар Кримського обкому КП України М. К. Кириченко, перший секретар ЦК ЛКСМУ О. С. Капто, начальник республіканського штабу походу по місцях слави, двічі Герой Радянського Союзу О. Ф. Федоров, секретар ЦК ЛКСМУ І. С. Москалюк, перший секретар Севастопольського міського партії В. І. Пашков, голова виконкому міськради П. М. Стенковий, перший секретар Кримського обкому комсомолу І. П. Стулицький, представники громадськості міста-героя.

...19 година. Фанфаристи і барабанщики подають сигнал «салют». До мікрофона підходять О. С. Капто. Від імені учасників зльоту, ЦК ЛКСМУ він висловлює глибоку вдячність партійним організаціям міста і області, командувачу і військовим морякам Червонопрапорного Чорноморського Флоту, всім Севастопольцям за гостинність. Зліт молодих слідопитів, продовжує промовець, став новим етапом у широкому патріотичному русі, мета якого — глибоко вивчати і гідно продовжувати революційні, бойові і трудові традиції старших поколінь.

Наші батьки, говорить наприкінці промовець, можуть бути твердо впевнені, що вони передали естафету Жовтня в надійні руки. Мітинг оголошується відкритим. Звучать державні гімни Радянського Союзу і Української РСР. Вносять прапор ордена Леніна, ордена Жовтневої Революції, ордена Червоного Прапора комсомолу України, прапори орденоносних обласних, міських і районних комсомольських організацій і встановлюються біля підніжжя пам'ятника В. І. Леніну.

Наче живий, до присутніх звертається великий вождя. Його голос, кожне слово рідного Леніна, що линує з репродукторів, затамувавши подих слухають внуки Ілліча. До пам'ятника покладаються корзини квітів. Слово надається першому секретарю Кримського обкому КП України М. К. Кириченку.

Стали доброю традицією, говорить він, хвилюючі зустрічі на священній Севастопольській землі. У всіх нас ще свіжі в пам'яті спогади про святкування 25-річчя визволення міста-героя від фашистських загарбників. І глибоко символічно, що слідом за ветеранами війни на цю обпалену боями землю прийшли ви, спадкоємці їх слави. Символічно і те, що ви зібрані на цій площі, біля пам'ятника В. І. Леніну. Промовець говорить про велич подвигу, здійсненого на кримській землі.

Тут, продовжує він, палає земля і плавиться метал, кришиться граніт і закипає море від бомб. Але міцніші від сталі і вогню, сильніші від

смерті були люди — полум'яні патріоти соціалістичної Батьківщини. З кожним роком відкриваються все нові й нові сторінки історії священної війни, називаються нові імена героїв. І в цій благородній справі величезна заслуга тих, хто з гарячим серцем вийшов на колишні фронтові до роги, партизанські стежки, на бойові курси кодраблів. Вийшов, твердо пам'ятаючи девіз нашої соціалістичної держави: «Перед poleglimи в бою: ніхто не забутий і ніщо не забуте!»

Коли змовкли останні постріли на Херсонесі, улюблений письменник військових моряків Леонід Соболев писав, що від Севастополя лишилися тільки скелі, море і сонце, й безсмертна слава, яка відродить ці купи каміння. Батьківщина справді відбудувала Севастополь — колиску мужності, вірності і слави — в усій його величній красі. Розцвіла вся кримська земля, розцвіли її міста і села.

Наприкінці М. К. Кириченко побажав учасникам зльоту великих успіхів у роботі і навчанні, в їх благородному патріотичному русі.

Від імені комсомольців і молоді міста Ульяноівська — батьківщини Ілліча — палкий привіт учасникам зльоту, всім юнакам і дівчатам України передав Леонід Милевський. Життя і діяльність дорогого вождя, сказав він, — яскравий приклад для молоді. Тому виховання ленінців, переконаних будівників комунізму — основний напрям у роботі комсомолу області.

Один з почесних обов'язків ульяновських комсомольців, продовжує промовець, полягає в тому, щоб перетворити місто Ілліча в найкрасивіше і найпорядкованіше місто Поволжя. Спорудження Ленінського меморіального центру оголошено Всесоюзною ударною комсомольською будовою. У будівництві цього грандіозного пам'ятника вождю бере участь молодь усіх союзних республік. По-бойовому, з комсомольським вогником, і запалом працюють тут також і молоді будівельники, які приїхали за комсомольськими путівками з Харкова, Полтави, Сум, Дніпропетровська та багатьох інших міст і областей України. Л. Милевський передає українській молоді велике комсомольське спасибі за це.

До мікрофона підходить керівник бригади слюсарів-складальників Одеського судноремонтного заводу, Герой Соціалістичної Праці В. І. Колпаков. Він зачитує клятву учасників зльоту на вірність партії і народу. Її слова підхоплює тисячоголосий хор присутніх. Мітинг оголошується закритим. Над площею звучить партійний гімн «Інтернаціонал».

У промінні потужних прожекторів встає на весь зріст постать дорогого Ілліча. До пізньої ночі на площах, проспектах, у парках і скверах святкового міста проходили масові гуляння молоді.

КОМСОМОЛ — СІЛЬСЬКІ ШКОЛИ

„КОМУ ТАКІ ШЕФИ ПОТРІВНІ?“

Про шефство комсомолу над сільською школою йшла мова на VI пленумі ЦК ВЛКСМ. Вона була викликана тим, що сільська школа в нас ще багато в чому відстає. І в технічній творчості учнів, у спорті, художній самодіяльності і часто — в знаннях. А причини шукати далеко не треба. Взяти хоч би перше — технічну творчість. Не секрет, що в багатьох школах для цього виду учнівської самодіяльності і розвитку немає елементарного матеріалу. А від них залежить багато: робота гуртків і уроків праці, обладнання лабораторій і кабінетів, навіть оформлення самої школи.

То ж уже так і ведеться, якщо якась школа відстає чимось від інших, там не без гордості тут скажуть: «Це заслуга наших шефів». Таких прикладів можна навести не мало. Це Новгородківська восьмирічна школа № 5. Кіровоградська середня школа № 34. Нікольська і Павлівська середні школи Світловодського району і багато інших.

Подорожненська середня школа взагалі на хорошому рахунку і в районі комсомолу, і в районі. Тільки не по шефських зв'язках. Подорожненська середня школа робить все від неї залежне. Влітку майже всі учні допомагали колгоспові у збиранні прожарку. Шкільна агіткультбригада дала багато концертів для трудівників ферм і полів.

Що ж до артілі (шефів), то тут можна зустрітись з рідкісними по своїй «оригінальності» фактами. Взяти найпростіше — харчування. В більшості сільських шкіл воно обходиться учневі по 20—25 копійок в день, а то й зовсім безкоштовно. В Подорожненській же школі лише обід коштує 40—50 коп. Та як же він буде дешевіший, коли колгосп відпускає м'ясо по ціні 2 карбованці 20 коп. за кілограм. В кращому випадку — по 1 карбованцю 80 коп. А молоко ще дорожче — по 28 коп. за літр.

— В нашій школі 277 учнів, — говорить директор школи Дмитро Федосійович Пироженко, — з них 200 — діти колгоспників. Чи не варто замислитись хоча б над

тим, що подібне не «агітує» випускників школи залишатись в колгоспі.

Справді, Колгоспна сім'я майже зовсім не поповнилась молоддю змінюю з числа випускників. Може в школі закладена профорієнтація? Про це не скажеш. Бо перед учнями часто виступають досвідчені доярки і механізатори. А Ніна Шулженко — агроном-плановик колгоспу і Ліда Вакулєнко — агроном-навігатор, депутат обласної Ради — працюють в школі загономними вожатими. І їх коло обов'язків далеко не обмежується проведенням гри чи екскурсії. Часто молоді спеціалісти розповідають про свою спеціальність, роботу.

— А голова вступав коли-небудь перед учнями, запрошував їх на роботу? — запитуємо.

— Я такого не пам'ятаю, — говорить Дмитро Федосійович. Ніяких претензій не пред'явив секретарю комсомольської організації колгоспу Володимир Криську. Як не зайнятий він на жниввах, а знайде хвилинку забігти в школу. Бо він, крім всього, інструктор по спорту. І в тому, що восьмикласник Іван Люлька і десятикласник Василь Козловський увійшли у збірну районну команду по класичній боротьбі заслуга, безумовно, Криська.

Але ж школі потрібна і суто матеріальна допомога. Хто її подасть, як не колгосп?

Цього літа ремонтували школу. Але знову ж таки своїми силами. Колгосп спромігся дати 20 кілограм білих для спортзалу. І то лише тому, що колгоспні спортсмени користуються його приміщенням. А те, що в цьому залі немає твердої стелі, не вистачає багатьох снарядів, не встановлена котельня, — не цікавить не тільки колгоспних шефів, а й шефів з будівельного управління № 1 м. Світловодська.

— Ми лише недавно взнали, що шефствуємо над Подорожненською середньою школою, — цинічно зізнається секретар комітету комсомолу БУ № 1 Тамара Хоменко. — Поїдемо, обов'язково поїдемо і допоможемо, чим зможемо, — оптимістично заявляє вона.

Але поки придуть шефи із Світловодська, учні із сіл Іллічівки, Нагірного, Кременіного та Бабичівки, які навчаються у Подорожньому, щодня долають по 6—7 кілометрів в один кінець. Бо той же колгосп ім Чапаса не спромігся навіть організувати під'їзду учнів.

— То не «наші», — заявив секретар парторганізації колгоспу Анатолій Григорович Котляревський. — А на нагірянців і бабичівців нам не було заявляти...

Г. ПРОКОПЕНКО, сніцкор «Молодого комунара».

Світловодський район.

Кити... Вони вогниють на білосніжній скатертній. Скільки їх? Десятки, сотні красенів, вишитих умілими руками Горпини Харитонівни Слюсаренко.

Не один десяток літ вишивали гачку розмаїтими кольорами рушники, накидки тощо. Нещодавно вона подарувала своїм юним друзям з місцевої школи портрет В. І. Леніна, вишитий на честь 100-річчя великого вождя.

В свою чергу учні подарували Г. Х. Слюсаренко збірку оповідань про Ілліча.

А. ШЕВЧЕНКО, с. Велика Виска Маловісниського району. Фото автора.

НОВИНИ

ГОДИНА КОТЛЯРЕВСЬКОГО

Позавчора в Кіровоградському книжковому магазині № 2 відбувся вечір вшанування І. П. Котляревського. До цього святого працівники магазину обладнали куточок письменника.

Про життєвий і творчий шлях письменника розповіла працівниця бібліотеки Валентина Нестеренко. Голова обласного літературного об'єднання В. О. Побрігій та член СПУ О. Д. Моторний у своїх виступах наголосили на величезне значення творчості фундатора нової української літератури.

Поезії, присвячені І. П. Котляревському, прочитали місцеві молоді поети В. Базилевський, В. Гончаренко та Г. Шевченко.

БОБРИНЦЬКАНІ ДЯКУЮТЬ

З Бобринського району повернувся агітпоезд Кіровоградського міського КП України. Кіровоградці побували в п'яти колгоспах, де прочитали 20 лекцій і поставили 10 концертів.

Про результат найкраще говорить книга відгуків агітпоезду, в якій залишили теплі записи мешкаючі колгоспів імені Кірова, імені Чапаса «України» та інших. Ця поїздка була приурочена 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

